

Przeklynto familijō — Matwiej

Od autora: Zapraszam do lektury bajki, którą napisałem po śląsku. Przyjemnego czytaniō.

Hyn daleko, jakiś dwiesta metrów za wielkom hołdom pod Rybnikiym, stoła chałpa. W nij żyli Berta z Alojzym i jejich cera Ana. Dziołcha miała już siedminoście lot. Była fest gryfno yno ciongle łażiła umazano i w dziurawych szmatach. Alojz z Bertom byli biydnymi bambrami. Na małej zegrōdce mieli rozto-mańte gymizy. Co sobota sprzedowali je na torgu we Rybniku i z tego mieli piniondze na chlyb. Ana się fajnie chowała i była bardzo mondro. Niy łażiła do szkoły yno uczyła się w doma ôd ôjcōw.

W zicher kwietniowy piōntek bez wieś przeżydzōł ksionże Achim ze swoim wojskym. Zocno i tako spokojno wydała mu się ta wieś, to tyż stwiyrdziōł, że przeczekajōm tam noc i dalij wyruszōm bez dziyń. Sołtys wyprawił na ta ôkazja przijyńcie. Nojprzōd kozoł ubić świnioka i prziniyść dużo gorzoły. Wszyscy bawyli sie wyśmiynicie, a sōm ksionże naromboł sie do nieprzitōmności. Bez dziyń zamiast gnać dalij w drōga, nojprzōd polecioł za stodoła sie wyrzigać. Zarozki potym polecioł do rzyczki sie ôkompać. Seblyk sie do saga i wloz do wody. Skokoł w tyj wodzie choby gupi. Zimno woda wartko go ôrzyżwiła. Jednak dopiyro to co ujrzoł jak keryś roz wychynyl sie z wody, ôtrzyżwiło go całkiym. Ano, na drugim brzegu ujrzoł młodo i ganc piykno dziołcha. Na tyn widok go zamurowało. Stanōł we wodzie, kerō siyngała mu do kolan. Dziołcha zejrzala gołego chopa, kerymu zwisoł pulok i gibko pitła w krzoki. Młody ksionże chcioł lecieć za niom ale praje przilecieli jego rycerze.

- Trza jechać dalij Panie, bo król czekō - zawołali i pōmōgli Achimowi sie ôblyc.

Jeszcze yno podziynkowoł sołtysowi za gościna i pojechał dalij w strona krōlewskiego zōmku. Cołkō drōgã i kolejne dwa miesionce ksionże sztyjc myśloł ô piyknej dziołsze znad rzyki. - Co żeś Ty za jedno? – zastanōwioł sie i po nocach niy umioł spać. Mynyły dwa miesionce a ôn musioł siedzieć na zōmku bo jego fater ledwa zipioł. - Jak mom ôbjońć trōn to musza se libsta znojść. Jak pōmyśloł tak tyż zrobiōł. Padoł to fatrowi a tyn doł mu dwa tydzie na szukani. Potym bydzie musioł przejońć ôbowionzki krōla i na szukani niy bydzie mioł czasu. Fater padoł mu tak: - Jak se terazki baby niy znojdiesz to potym trefi ci sie tako hetera jak twoja matka. Weźniesz ślub polityczny i nawet niy bydziesz umioł sie jej pozbyć po cichu. Tako wieśniaczka to umi wyrobiać cuda we wyrze, a keby ôroz sie straciła to zōdyn by jōm niy szukoł.

Z błogosławiństwym krōla ksionże pojechał szukać swojij libsty. Przijechoł do wsi kaj wtedy sie zatrzymali i zaczōn pytać wszystkich ô piykno dziołcha znad rzyki. Chodził ôd chałpy do chałpy ale nikaj niy znoloz tyj jednyj kerō wtedy widzioł. Już praje dwa tydzie szukoł i nic. W kōńcu zrezygnowany siōd nad rzykom i czekoł na cud, że ôna przidzie. Taki siedzyni go zmynczyło i usnōł. Ôbudziło go dopiyro szturchnyci w ramie. Jakiś taki mocne. Jak sie ôbudził to zdymbioł. Było już ganc ćma. Na niego gapiyły sie dwa ślypia, a za prawo szłapa coś go zaczęło tarmosić. Wilki prziszły sie nafutrować a ôn był bezbronny. Już myśloł, że je po nim. Rozszarpiom go. A ludzie we wiosce ôstrzegali go przed wilkami. Kronżyły legyndy ô wilkach żyjoncych w lesie, kere porywajōm i pożyrajōm ludzi. Bestoż tymi lasami we nocy nikt niy podrōzowoł. Z jednyj strony ludzie we wiosce sie boli, ale z drugij przez te wilki koždy boł sie ich napaść. Prziwykli do tego, że tam sōm i na noc zawiyrali sie we swoich chałupach.

Terozki sōm był ôfiarōm tych bestyji. Zajrzoł im głyboko w blyszczōnce ślypia i rzykoł coby go gibko zagryzły. Kedy dupny pysk zblizōł sie do jego gowy zawrzył ôczy i ôbrōcił w bok ôdsłoniajone tyntnica. Pewny rychłej śmierci, kero jednak niy prziszła. Ôtworzōł ôczy i ujrzoł jeszcze trzecigo wilka. Myńszy niż te dwa a choby ich ôdganioł. Wilki cofły sie ôd ksiyńcia pomału. Tyn ôstrożnie dźwignōł sie na łok-

ciach i siöd przed zbliżajacom sie bestiom. Tyn myńszy wilk był wyjöntkowy. Miał taki świycōnce niebieski ôczy. Zbliżōł sie i ôbwonchoł człowieka. Ksionże usłyszōł w gowie jakiś głos. Był fest zlykniony. Głos mu padoł: - Niy ôbawiej sie. Niy chcymy cie zeżrać. Ksionże był we szoku. Tela pytań miał a niy był w stanie nic z siebie wydusić.

- Idź teroz do wioski - zaś ôdezwoł sie głos - przijdź zaś jutro bez dziyń. Yno nikomu niy godej żeś nas widziōł.

Wilki pitły w głōmb lasu, a młody ksionże niy umiōł dość do sia. Przesiedziōł tak w trowie jeszcze z pół godziny i poszoł do wsi. Tyj nocy już niy zasnōł. Cały czos myśloł ô wilkach.

Ledwa rano usłyszōł kokota, zerwoł sie z wyra i polecioł nad rzyka. Siöd w tym samym placu co wczora i czekoł. Niy minyło wela jak na drugij stronie rzyki ujrzoł piykno cudzō. Ta samo, po kerō sam przijechoł. Zerwoł się z trowy i wartko polecioł do nij. Przeleciōł przez mostek i stanōł przed najgyfniejszom dziōłchom jako świat widziōł. Duge szkuty ôpadały jej na ramiōna. Ôczy blyszczōnce i przenikliwe zaglōndały w głōmb jego duszy. Ôblyczōnō miała zwiywno kecka, dugō aże do kostek.

- Jak sie nazywosz - zaczōn ksionże.

- Jo je Ana - ôdpediała jedbōwnym głosym.

- Jo żech je ksionże Achim i chca...

- Wym coś za jedyn i po coś sam przijechoł, ale bydziesz musioł wrōcić z niczym. Coś ty se myśloł?

- Niy godej takich rzeczy, ô Pani.

- Jo ni ma żodno Pani yno zwykło dziōłcha ze wsi. Tyś je gupio ciula. Dyc ôstrzegali cie ludzie we wiosce.

- Jo ci tak pszaja. Chca cie wrzońć na zomek. Hned bydã królym.

- Ni moga z tobōm jechać. Niy terōz jak żeś poznoł moji przeklyństwo.

- Tyś była tym wilkiym we nocy? – spytoł Achim – Tyś mie uretowała. Należa do cia.

- W rzici to mom – snerwowała sie Ana – Na zomku niy bydã mogła sie ôpanować. Pożera wszystkich, a w kōńcu i ciebie.

- Niy. Musi być jakiś knif co by cie ôdczarować. Jak to się stało żeś je wilkiym? Czy te inksze wilki to tyż sōm ludzie?

- Wela lot tymu przez moja familijnō wieś przeżydzōł królewski ôrszak. Moja matka wpadła w ôko królowi, kery chcioł jōm posiednyć. Mój fater to był fest bogaty szlachcic. Niy pozwolił na to i jōm ôbrōniōł. Tym samym sprowadziōł na familijō gniyw króla. Tyn kozoł swojemu magowi ciepnońc najgorszom klōntwa jako umi. Ôd tego mōmyntu moja matka i fater, zawsze jak miesiōnczek je w połni, zmiyniajōm sie we wilki i gōniōm. Z upływym lot nauczyli sie w miara nad tym panować. Jo się urodziła pōrã lōt niyskorzij i tyż mie ta klōntwa dosiyngła.

- Wiela lot tymu to było? Kery to był król? - Achim miał złe przeczuci.
- Przeca wiysz kery. Stanik. Beztórz ni moga z tobōm jechać.
- Jego mag Kazik już dōwno niy żyje. Czy idzie to jakoś ôdkrynić?
- Mag pedzioł mojimu fatrowi coś takigo: "Niy dōleś posiednyć tyj baby królowi, bestoż klōntwa jako zech na was ciepnoł zmusi was do zycio choby ôdrzutki. Polować na was ludzie bydom aż was dopadnom. Klōntwa może być zerwano, yno niy powiem wom jak".
- Zaryzykuj. Pojedziesz zy mnom do króla. Coś wymyślmy.

Zarozki tyż sie popakowali i koło połednia ôpuścili wioskã. Achim cołkō drōgã kombinowoł nad klōntwom. Ana zaś myślała jak zabić króla za to co zrobiōł jej familiji. Kedy dojechali na plac było już ćma. Achim zajrzoł do izby fatra, ale tyn już społ. Królewski dōchtōr uspokojoł go, że fater czuje sie lepij. Ôd dwōch dni nawet zaczōn stować z wyrza. Spokojny ksionże poszoł se legnyć do swojij izby.

Po ôstatnich wydarzeniach niy umioł zasnōnić. Myśloł ô tyj cołkij sytuacji tak fest, że poszoł zerknyć do izby Any. Jako że ôna tyż niy poradziła zasnōnić to se ô bele czym gōdali. Nawet sie niy kapli jak zaczęli sie kulać po sagu we wyrze. Tak im było dobrze, że tyj nocy sztyry razy to zrobiyli. Aż w kōńcu padli wykończyni.

Rano ôbudził ich alarm. Trymbacz ôbznōjmił śmierć króla. Serwali sie na rōwne nogi. Achim zarozki polecioł do królewskij izby. Przyklynknoł przy wyrze, wzion rynkã fatra i ślimtoł. Za nim pomału prziszła sie Ana. Dała rynkã na ramiyniu ksiyncia. Ana niy ślimtała po śmierci szwigerfatra. Jeszcze przed jego pogrzebym ôdbōł sie ślub ksiyncia Achima i ksiyźniczki Any. Ôd samego poczontku to było goronce małżyństwo. Wszyski izby sōmsiadujōnce z szlafszubōm nowego króla trza było zrobijć puste, bo głośnie dźwinyki było w nich słychać. Wartko tyż trza było kupić nowe wyro bo stare niy wytrzymało takigo naporu i mocy modyj pōry. Tak beztrosko płynły modym dni, że dopiyo przy nastympnej pełni kapli sie że klōntwa znikła i Ana już sie niy zmiynio we wilka. Dalij już se żyli długo i szczyńśliwie, a hned tyż jejich familijō sie powiynkszyła ô małe bajtle.

Kopiowanie tekstów, obrazów i wszelakiej twórczości użytkowników portalu bez ich zgody jest stanowczo zabronione. (Ustawa o prawie autorskim i prawach pokrewnych, Dz.U. 1994 nr 24 poz. 83 z dnia 4 lutego 1994r.).

Matwiej, dodano 07.04.2021 08:09

Dokument został wygenerowany przez www.portal-pisarski.pl.